

- ข้าราชการครูที่จะได้รับเงินวิทยฐานะและเงินค่าตอบแทนที่สูงกว่าดังที่กล่าวมานั้น จะต้องเป็นผู้ที่มี “ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู” ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ.เงินเดือนเงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่บัญญัติไว้ว่า “อัตราเงินเดือนเงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่มีใบอนุญาตว่าด้วยสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในบัญชีเงินเดือนขั้นต่ำ ขั้นสูงของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาและบัญชีอัตราเงินวิทยฐานะและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาท้ายพระราชบัญญัตินี้” ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากถ้อยคำของกฎหมายแล้วจะเห็นได้ว่าผู้ที่ได้รับประโยชน์จากมาตรา ๓ ของกฎหมายดังกล่าวจะต้องมี “ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู” เท่านั้น การเปลี่ยนเป็น “ใบรับรองความเป็นครู” จึงทำให้ครูไม่ได้รับประโยชน์ตาม พ.ร.บ.เงินเดือนฯ ดังกล่าว แม้จะมีการอ้างว่ามาตรา ๑๐๐ วรรคสี่ ของร่าง พ.ร.บ.ดังกล่าว บัญญัติว่า “บรรดาบัญญัติแห่งกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือมติ ค.ร.ม.ใดที่อ้างถึงครูซึ่งมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ให้หมายถึงครูซึ่งได้รับใบรับรองความเป็นครู และครูตามวรรคหนึ่งและวรรคสองด้วย” จากมาตราดังกล่าวนี้เห็นว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเอกสารใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูกับเอกสารใบรับรองความเป็นครู เท่านั้น ไม่ได้มีการระบุถึงสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับเหมือนเดิมแม้เปลี่ยนเป็นใบรับรองความเป็นครูก็ตาม ซึ่งแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๐๑ ของร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติฉบับนี้ ซึ่งบัญญัติว่า “ให้ผู้อำนวยการสถานศึกษาและรองผู้อำนวยการสถานศึกษา ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นครูใหญ่และผู้ช่วยครูใหญ่ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี และมีสิทธิได้รับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินวิทยฐานะและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามอัตราเดียวกับที่ผู้อำนวยการสถานศึกษาและรองผู้อำนวยการสถานศึกษาได้รับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” เห็นได้ว่าเจตนารมณ์ของร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติฉบับนี้มุ่งให้สิทธิเช่นเดิมเฉพาะบรรดาผู้อำนวยการสถานศึกษาและรองผู้อำนวยการสถานศึกษา เท่านั้น มิได้มีเนื้อความใดบัญญัติให้คงสิทธิเดิมแก่บรรดาคุณครูแต่อย่างใด สำหรับบรรดาผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการที่คงได้สิทธิดังกล่าวนี้ก็จะได้รับเฉพาะบรรดาผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการในปัจจุบันเท่านั้น ส่วนผู้ที่เข้าสู่ตำแหน่งผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการในอนาคตนั้นจะไม่ได้รับสิทธิ นี้

ข้อ ๓ คณะผู้ร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติทั้งหลายตามที่มีการกล่าวอ้างว่าเป็นที่ยอมรับได้ว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษาทั้งสิ้น นั้นเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่ขาดไปคือ ขาดการมีส่วนร่วมของคณะคุณครูและผู้บริหารสถานศึกษาซึ่งเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมาตลอดชีวิตการทำงาน ซึ่งย่อมรู้จักปัญหาและโอกาสทางการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างดีและรู้ข้อเท็จจริงมากกว่าคณะผู้ทรงคุณวุฒิต่างๆ แต่กลับมิได้เป็นผู้มีส่วนร่วมในเรื่องดังกล่าว ประกอบกับ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบวิชาชีพครูและผู้บริหารโรงเรียนโดยตรงแต่กลับไม่ได้รับการคัดเลือกให้มีส่วนร่วมในการร่างและพิจารณา การทำเช่นนี้จะทำให้กฎหมายมีความสมบูรณ์ได้อย่างไร การไม่ให้คุณครูหรือผู้บริหารโรงเรียนมีส่วนร่วมในการร่างกฎหมายนี้จึงเชื่อได้ว่าบรรดาผู้ร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ มีเจตนาแอบแฝงที่ไม่ต้องการให้คุณครูได้รับรู้ถึงสิทธิบางประการของคุณครูที่จะหายไป

ข้อ ๔ เมื่อคณะกรรมการร่างกฎหมายดำเนินการร่างกฎหมายเสร็จสิ้นแล้ว ได้จัดทำประชาพิจารณ์สี่ภูมิภาค ทั้งนี้เพื่อเป็นการดำเนินการให้ครบกระบวนการของการร่างและเสนอกฎหมาย แต่ในการทำประชาพิจารณ์ทุกภูมิภาคนั้นมิได้นำร่างกฎหมายฉบับเต็มไปเผยแพร่ในที่ประชุมการทำประชาพิจารณ์ ไม่ได้หยิบยกประเด็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ เรื่อง “การเปลี่ยนตำแหน่งผู้อำนวยการเป็นครูใหญ่” และเรื่อง “การเปลี่ยนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครูเป็นใบรับรองความเป็นครู” แจ้งที่ประชุมการทำประชาพิจารณ์ เพื่อทราบและพิจารณาแต่อย่างใด มีแต่หยิบยกประเด็นอื่นๆ บางประเด็นขึ้นทำประชาพิจารณ์” ประเด็นบางประเด็นที่หยิบยกขึ้นมาทำประชาพิจารณ์นั้นผู้เข้าร่วมประชุมต่างเห็นด้วย แต่ผู้ร่างและผู้มีหน้าที่